ZENITH EDUCATION

UGC NET (Code 22) · Malayalam • Malayalam Literature

UNIT 1: Origins and Early Movements of Malayalam Literature

Malayalam Literature

മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപ്പത്തിയും ഭാഷാശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളും

മലയാളഭാഷ എവിടെനിന്ന് ഉടലെടുത്തു എന്ന ചോദ്യം ഭാഷാപഠനത്തിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യമാണ്. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട മലയാളത്തിന് തമിഴുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട് വരെ വിവിധ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർ മലയാളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ച് മുന്നോട്ടുവച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും അവയ്ക്കുള്ള ചരിത്രരേഖകളും ലിപിപരിണാമവുമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യകാല വികാസത്തെ ശരിയായി വിലയിരുത്താൻ കഴിയില്ല.

മൂലദ്രാവിഡ ഭാഷയും ദക്ഷിണ ദ്രാവിഡ ഉപവിഭാഗവും

മലയാളം ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ ദ്രാവിഡഭാഷകളും ഒരു പൊതു പൂർവ്വിക ഭാഷയിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിച്ചത്. ഈ അനുമാന ഭാഷയെ മൂലദ്രാവിഡം (Proto-Dravidian) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർ പുനർനിർമ്മിച്ച ഈ ഭാഷ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നില്ല, എന്നാൽ താരതമ്യ പഠനത്തിലൂടെ അതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. മൂലദ്രാവിഡത്തിൽനിന്ന് ക്രമേണ വടക്കൻ, മധ്യ, ദക്ഷിണ എന്ന് മൂന്ന് ഉപവിഭാഗങ്ങൾ വേർപെട്ടു. ദക്ഷിണ ദ്രാവിഡ ഉപവിഭാഗത്തിൽ (South Dravidian) തമിഴ്, മലയാളം, തമിഴിലെ പ്രാദേശികഭേദങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. മലയാളവും തമിഴും ഒരു കാലത്ത് ഒരേ ഭാഷയായിരുന്നു എന്നതിന് ശക്തമായ തെളിവാണ് ഈ വർഗ്ഗീകരണം. ദക്ഷിണ ദ്രാവിഡ ഉപവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതകൾ: ക, ച, ട, ത, പ എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ ഘോഷീകരണം (voicing) പ്രത്യേക പദങ്ങളിലും, ശ, *ൽ എന്നീ ഊഷ്മാക്കളുടെ (laterals) സംരക്ഷണവും.

റോബർട്ട് കാൽഡ്വെലും 'തമിഴിന്റെ പുത്രി' സിദ്ധാന്തവും

മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപ്പത്തി സംബന്ധിച്ച ഏറ്റവും പഴയ ആധുനിക സിദ്ധാന്തങ്ങളിലൊന്ന് റോബർട്ട് കാൽഡ്വെലിന്റേതാണ്. റോബർട്ട് കാൽഡ്വെൽ (Robert Caldwell, 1814–1891) ഒരു മിഷനറിയും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1856-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'എ കംപാരറ്റീവ് ഗ്രാമർ ഓഫ് ദ ദ്രാവിഡിയൻ' (A Comparative Grammar of the Dravidian) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് മലയാളത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. കാൽഡ്വെലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മലയാളം തമിഴിന്റെ പുത്രി (Daughter of Tamil) ആണ്. പ്രാചീന തമിഴിൽനിന്ന് (Old Tamil) ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷയാണ് മലയാളം എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇതനുസരിച്ച്, ഏകദേശം പത്താം നൂറ്റാണ്ടോടെയാണ് മലയാളം തമിഴിൽനിന്നും വേർപെട്ടത്. കാൽഡ്വെലിന്റെ സംഭാവന ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ കുടുംബബന്ധം തെളിയിച്ചതാണ്, എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'തമിഴിന്റെ പുത്രി' സിദ്ധാന്തത്തെ പിൽക്കാല ഗവേഷകർ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എം.എസ്.എച്ച്: എ കംപാരറ്റീവ് ഗ്രാമർ ദ്രാവിഡഭാഷാപഠനത്തിലെ നാഴികക്കല്ലാണ്.

സ്വതന്ത്ര ഭാഷാ സിദ്ധാന്തം: □ □□□ കൃഷ്ണപിഷാരടിയും കെ. ഗോദവർമ്മയും

കാൽഡ്‌വെലിന്റെ വാദത്തിന് വിപരീതമായി, ആദ്യകാല മലയാള ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരായ ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടിയും (Attoor Krishnapisharody) കെ. ഗോദവർമ്മയും (K. Godavarma) മലയാളം സ്വതന്ത്രമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഒരു ഭാഷയാണെന്ന് വാദിച്ചു. മലയാളവും തമിഴും ഒരേ ഉറവിടമായ മൂലദ്രാവിഡത്തിൽനിന്ന് ഒരേ സമയം വേർപെട്ടു എന്നതാണ് ഈ സ്വതന്ത്രഭാഷാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ (Independent Origin Theory) കാതൽ. ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി തന്റെ പഠനങ്ങളിൽ (പ്രത്യേകിച്ച് 'കേരള പാണിനീയം') മലയാളത്തിന് തമിഴിൽ ഇല്ലാത്ത പ്രത്യേകതകൾ ഉണ്ടെന്നും (സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള കടമെടുപ്പ്, വ്യാകരണ വ്യതിയാനങ്ങൾ) അവ സ്വതന്ത്ര വികാസത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കെ. ഗോദവർമ്മ മലയാളത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രതയ്ക്കായി വാദിച്ച ആദ്യകാല പണ്ഡിതരിൽ ഒരാളാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തം ഇന്നും ഒരു പ്രധാന നിലപാടായി തുടരുന്നു.

എൽ.വി. രാമസ്വാമി അയ്യരും ഉപഭാഷാ സിദ്ധാന്തവും

എൽ.വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ (L.V. Ramaswami Iyer, 1880–1941) മലയാളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടുവച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 1936-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ദ ഇവല്യൂഷൻ ഓഫ് മലയാളം' (The Evolution of Malayalam) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് ഈ ആശയം വിശദീകരിച്ചത്. ഈ ഉപഭാഷാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ (Sub-dialect Theory) പ്രകാരം, മലയാളം പ്രാചീനതമിഴിൽനിന്നല്ല, മറിച്ച് മധ്യകാലതമിഴിന്റെ (Middle Tamil) പുരാതന കേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു വകഭേദത്തിൽനിന്ന് (dialect) രൂപപ്പെട്ടതാണ്. കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക ഉപഭാഷ (sub-dialect) ക്രമേണ സാഹിത്യഭാഷയായി വികസിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി എന്നാണ് അയ്യരുടെ വാദം. ഈ സിദ്ധാന്തം ഇന്നും പല ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരും അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു മധ്യമ നിലപാടാണ്. കാൽഡ്‌വെലിന്റെ 'പുത്രി' വാദത്തെയും സ്വതന്ത്രഭാഷാ സിദ്ധാന്തത്തെയും യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രീതിയാണിത്.

□□ □□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□ □ □□ □

മലയാളത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണകാരനും നിഘണ്ടുകാരനുമായ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് (Hermann Gundert, 1814–1893) മലയാളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ച് സുപ്രധാനമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. അദ്ദേഹം 1872-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'എ മലയാളം ആൻഡ് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി' (A Malayalam and English Dictionary) യുടെ അവതാരികയിൽ ഇക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മലയാളം തമിഴിന്റെ പ്രാചീനരൂപത്തിൽനിന്ന് പതുക്കെ വേർപിരിഞ്ഞുവന്ന ഒരു ഭാഷയാണ്. മലയാളത്തിന്റെ ആദ്യകാല ഘട്ടങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രാചീനമലയാളം എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കാൽഡ്‌വെലിനെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ സമീകൃതമാണ്. മലയാളം തമിഴിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതാണെങ്കിലും, ക്രമേണ സ്വന്തം പ്രത്യേകതകൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തുവെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി.

മണിപ്രവാള സ്വാധീനവും ലിപി പരിണാമവും: വട്ടെഴുത്ത് മുതൽ ആര്യെഴുത്ത് വരെ

മലയാളഭാഷയുടെ വികാസത്തിൽ മണിപ്രവാളം (Manipravalam) എന്ന സമ്മിശ്രശൈലിക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. പതിമൂന്ന് മുതൽ പതിനഞ്ച് വരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഈ ശൈലി മലയാളത്തിൽ (പ്രധാനമായും)

സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഇടകലർത്തി എഴുതുന്ന രീതിയായിരുന്നു. മണിപ്രവാളം മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിലും ശൈലിയിലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനം വർധിപ്പിച്ചു. ഇത് മലയാളത്തെ തമിഴിൽനിന്ന് കൂടുതൽ അകറ്റി.

ഭാഷയുടെ വികാസത്തോടൊപ്പം ലിപിയും (script) മാറ്റത്തിന് വിധേയമായി. ആദ്യകാല മലയാളം എഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് വട്ടെഴുത്ത് (Vattezhuthu) എന്ന ലിപിയാണ്. വാഴപ്പള്ളി ശാസനം (എ.ഡി. 830) വട്ടെഴുത്തിലാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. പിന്നീട്, ചോളരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ വട്ടെഴുത്തിനുപകരം ഗ്രന്ഥലിപി (Grantha script) ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗ്രന്ഥലിപി സംസ്കൃതത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ എഴുതാൻ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്ന് ക്രമേണ ആര്യെഴുത്ത് (Aryezhuthu) അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലെഴുത്ത് എന്ന ആധുനിക മലയാളലിപി വികസിച്ചു. ലിപി മാറ്റം മലയാളം ഒരു സ്വതന്ത്ര ഭാഷയായി വേറിട്ടുനിൽക്കാൻ സഹായിച്ചു.

□ □□□□□□□ □ □ : വാഴപ്പള്ളി ശാസനം മുതൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ട് വരെ

മലയാളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി മനസ്സിലാക്കാൻ ചരിത്രരേഖകൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ലിഖിതമായി കണക്കാക്കുന്നത് വാഴപ്പള്ളി ശാസനം (Vazhappally Sasanam, എ.ഡി. 830) ആണ്. ഈ ശാസനം വട്ടെഴുത്തിലാണ്. എങ്കിലും പൂർണ്ണമായും മലയാളഭാഷയിലായിരുന്നില്ല ഇത്. അതിനുശേഷം പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ട് വരെയുള്ള (ഏകദേശം) പ്രധാന നാഴികക്കല്ലുകൾ:

- തരിസാപ്പള്ളി ശാസനങ്ങൾ (Tharisapalli Sasanam, എ.ഡി. 849): ഏറ്റവും പഴയ ശിലാശാസനങ്ങളിൽ ഒന്ന്. മലയാളവും സംസ്കൃതവും വട്ടെഴുത്തിലും ഗ്രന്ഥലിപിയിലും.
- കൊട്ടാരം ശാസനം (Kottaram Sasanam, എ.ഡി. 9-10 നൂറ്റാണ്ട്): മലയാളത്തിന്റെ ആദ്യകാല രൂപം കാണിക്കുന്നു.
- മാമ്പള്ളി ശാസനം (Mamballi Sasanam, എ.ഡി. 10-11 നൂറ്റാണ്ട്): മലയാളഭാഷയുടെ വികാസത്തിന്റെ സൂചന.
- പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ചില ശാസനങ്ങൾ (12th century inscriptions, കൊല്ലവർഷ പ്രകാരം): ഈ ശാസനങ്ങളിൽ മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണപരമായ പ്രത്യേകതകൾ (സംസ്കൃതസമാനമായ വിഭക്തികൾ, പ്രത്യയങ്ങൾ) കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു.

ഈ രേഖകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, പത്ത് മുതൽ പന്ത്രണ്ട് വരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മലയാളം തമിഴിൽനിന്ന് വേറിട്ടു ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷയായി വികസിച്ചുതുടങ്ങി എന്നാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് മലയാളത്തിന് സ്വന്തമായ സാഹിത്യഭാഷ രൂപംകൊണ്ടത്.

താരതമ്യ പട്ടിക: മലയാളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

സിദ്ധാന്തം	പ്രധാനവാദം	ചിന്തകൻ	പ്രധാന കൃതി	വിമർശനം
തമിഴിന്റെ പുത്രി	മലയാളം പ്രാചീനതമിഴിൽനിന്ന് നേരിട്ട്	റോബർട്ട് കാൽഡ്‌വെൽ	A Comparative Grammar of the Dravidian (1856)	മലയാളത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര പ്രത്യേകതകൾ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല
സ്വതന്ത്ര ഭാഷാ	മലയാളം തമിഴിനൊപ്പം മൂലദ്രാവിഡത്തിൽനിന്ന്	ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി, കെ. ഗോദവർമ്മ	'കേരള പാണിനീയം', മറ്റു പഠനങ്ങൾ	പ്രാചീനതമിഴുമായുള്ള അടുത്ത ബന്ധം അവഗണിക്കുന്നു
ഉപഭാഷാ	മലയാളം മധ്യകാലതമിഴിന്റെ വകഭേദത്തിൽനിന്ന്	എൽ.വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ	'ദ ഇവല്യൂഷൻ ഓഫ് മലയാളം' (1936)	വകഭേദത്തിന്റെ വ്യക്തമായ നിർവചനമില്ല

സിദ്ധാന്തം	പ്രധാനവാദം	ചിന്തകൻ	പ്രധാന കൃതി	വിമർശനം
ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ സമീപനം	തമിഴിന്റെ പ്രാചീനരൂപത്തിൽനിന്നുള്ള ക്രമിക വേർപാട്	ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട്	'എ മലയാളം ആൻഡ് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി' (1872)	പൂർണ്ണ സിദ്ധാന്തമായി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല

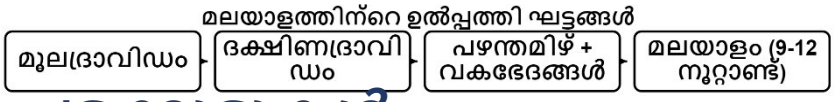

വിശകലന ചട്ടക്കൂടുകൾ

മലയാളഭാഷാ ഉൽപ്പത്തി മനസ്സിലാക്കാൻ മൂന്ന് പ്രധാന ചട്ടക്കൂടുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു: ചരിത്രഭാഷാശാസ്ത്രം (Historical linguistics) - ലിഖിതങ്ങളിലൂടെയും പദാവലിയിലൂടെയും ഭാഷയുടെ കാലഗണന നടത്തുന്നത്. താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രം (Comparative linguistics) - ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ വ്യാകരണ ഘട്ടനകളും ശബ്ദവ്യവസ്ഥകളും താരതമ്യപ്പെടുത്തി ബന്ധങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നത്. സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രം (Sociolinguistics) - സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഭാഷയെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിച്ചുവെന്ന് പഠിക്കുന്നത്. ഈ ചട്ടക്കൂടുകൾ ഉപയോഗിച്ച്, മലയാളത്തിന്റെ വേർപാട് ഒരു പെട്ടെന്നുള്ള സംഭവമല്ല, പിന്നെയോ നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട ഒരു പ്രക്രിയ ആണെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം: ലക്ഷണങ്ങളും ആദ്യകാല കൃതികളും

അവലോകനം: മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ആദ്യകാല കാവ്യധാരയാണ് പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം. തമിഴ് സംഗീത-താളപാരമ്പര്യത്തിൽ വേരൂന്നിയ ഈ പ്രസ്ഥാനം, ദ്രാവിഡ ഭാഷാഘടനയോട് കൂറുപുലർത്തുന്ന രചനാരീതിയായിരുന്നു. സംസ്കൃത-മലയാള മിശ്രിതമായ മണിപ്രവാളത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ശുദ്ധമലയാളത്തിലും തമിഴ്മയവുമായുള്ള ഈ ശൈലി, 12-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ലീലാതിലകം (14-ാം നൂറ്റാണ്ട്) എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ആദ്യമായി നിർവചിച്ചത്.

ശബ്ദാർത്ഥവും മൂലഭാവവും: "പാട്ട്" എന്ന പദം തമിഴ് "പാട്" എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നുദ്ഭവിച്ചു, അതായത് ഗാനം ചെയ്യുക. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൃതികൾ പാട്ടായി ആലപിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു, അതിനാൽ ശബ്ദസാന്ദ്രതയും താളബദ്ധതയും ഇവയുടെ മുഖ്യസവിശേഷതകളായി.

ചരിത്രപരിണാമം

1. **12-ാം നൂറ്റാണ്ട്**: രാമചരിതം – ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൃതി. ചീരാമൻ എന്ന കവി രചിച്ച ഈ കൃതി, തമിഴ്-മലയാള സന്ധിഭാഷയിലാണ്.
2. **13-ാം നൂറ്റാണ്ട്**: ഭാഷാകന്നശ്ശരാമായണം (കന്നശ്ശൻ കവികൾ), ഭക്തിപ്രസ്ഥാന കൃതികൾ (ഉദാ: തിരുവിളയാടൽ, കണ്ണശ്ശരാമായണം).
3. **14-ാം നൂറ്റാണ്ട്**: ലീലാതിലകം – പാട്ടിന്റെയും മണിപ്രവാളത്തിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങൾ ആദ്യമായി വ്യക്തമാക്കി.
4. **15-ാം നൂറ്റാണ്ട്**: ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ – പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉന്നതിയുടെ അവസാനഘട്ടം.
5. **16-ാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ**: മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ആധിപത്യവും പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തളർച്ചയും.

ലീലാതിലകത്തിലെ പാട്ടുലക്ഷണം

ലീലാതിലകത്തിൽ (സംസ്കൃതം-മലയാള മിശ്രിത വ്യാകരണം) പാട്ടിനെ

നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ:

"ഐന്തുണൈയുഞ്ചെന്തമിഴൊരുപോലെ ശ്രീ ശയനോത്ഥാന പാന വിളക്കെനെ നാലുവിരുതുകളും വിട്ടു ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമായിട്ടു പാട്ടുകൾ ചെയ്യപ്പെടും."

(**അർത്ഥം**: അഞ്ചുതിണകളും (അകം, പുറം തുടങ്ങിയവ) ചെന്തമിഴ് (ശുദ്ധതമിഴ്) പോലെ, ശ്രീശയനം, ഉത്ഥാനം, പാനം, വിളക്ക് എന്നീ നാലുവിരുതുകളും (കാവ്യാലങ്കാരങ്ങൾ) വിട്ട്, ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷരങ്ങളിൽ നിബന്ധിച്ച് പാട്ടുകൾ ചെയ്യും.)

- അഞ്ചുതിണകൾ = അകം, പുറം, കലി, വെൺപാട്ട്, കൈക്കിളൈ (തമിഴിലെ കാവ്യവിഭാഗങ്ങൾ).
- നാലുവിരുതുകൾ = ശ്രീശയനം (ഉറക്കത്തെ വർണ്ണിക്കൽ), ഉത്ഥാനം (എഴുന്നേൽക്കൽ), പാനം (മദ്യപാനം), വിളക്ക് (ദീപത്തെ വർണ്ണിക്കൽ) – ഇവ സംസ്കൃത കാവ്യസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വർണ്ണനകൾ.
- ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം = ദ്രാവിഡഭാഷകളിലെ (തമിഴ്-മലയാളം) വ്യഞ്ജന-സ്വര സംയോജനരീതിക്ക് അനുസൃതമായ വാക്യഘടന. ഉദാ: "വന്നാൻ" (വരു + ആൻ) – ഇവിടെ "ന്ന" എന്ന സംഘാതാക്ഷരം.

ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ:

- എതുക (രണ്ടാം അക്ഷര പ്രാസം) – പദ്യപാദത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം ഒരേ സ്വരത്തിലും വ്യഞ്ജനത്തിലും ആവരണം ചെയ്യുന്ന അലങ്കാരം. ഉദാ: രാമചരിതത്തിലെ "വന്നാർ / വന്നാൻ" – "ന്നാ" എന്ന രണ്ടാം അക്ഷരം ആവർത്തിക്കുന്നു.
- മോന (ആദ്യാക്ഷര പ്രാസം) – പാദത്തിലെ ആദ്യ അക്ഷരത്തിന്റെ ആവർത്തനം. ഉദാ: "കണ്ണൻ / കണ്ണിൽ" – "ക" എന്ന ആദ്യാക്ഷരവും "ണ്ണ" എന്ന സംയുക്തവും.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനവും മണിപ്രവാളവും – താരതമ്യം

മാനദണ്ഡം	പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം	മണിപ്രവാളം
ഭാഷ	ശുദ്ധമലയാളം / തമിഴ്മയം	സംസ്കൃത-മലയാള മിശ്രിതം
പ്രാസം	എതുക (രണ്ടാം അക്ഷരം), മോന (ആദ്യാക്ഷരം)	യമകം, അന്ത്യപ്രാസം
താളം	**ദ്രാവിഡ താളങ്ങൾ** (ഉദാ: പാന, തറ)	**സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങൾ** (ഉദാ: ശ്ലോകം)
സ്വാധീനം	തമിഴ് സംഗം-ഭക്തി സാഹിത്യം	സംസ്കൃത കാവ്യ-അലങ്കാര ശാസ്ത്രം
ആദ്യകൃതി	രാമചരിതം (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്)	വൈശികതന്ത്രം (13-ാം നൂറ്റാണ്ട്)
ജനപ്രിയത	ജനകീയം, സംഗീതാത്മകം	പണ്ഡിതോചിതം

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം

12-ാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ കേരളത്തിൽ വ്യാപിച്ച ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു. കണ്ണശ്ശൻ കവികൾ (കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ, കണ്ണശ്ശരാമായണം) രാമായണകഥ പാട്ടുശൈലിയിൽ ആലപിച്ചത് ഭക്തിപ്രചാരത്തിനാണ്. തിരുവിളയാടൽ പറയുന്ന (ശിവഭക്തി), കൃഷ്ണഗാഥ (കൃഷ്ണഭക്തി), ഭാഗവതം എന്നിവയെല്ലാം പാട്ടുശൈലിയിലെ ഭക്തികൃതികളാണ്. ഈ കൃതികളിലെ താളാത്മകത, ലളിതമായ ശൈലി, ആവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവ ഭക്തിപാരവശ്യത്തിന് അനുയോജ്യമായിരുന്നു. തമിഴ് ആഴ്വാർമാരുടെയും നായന്മാരുടെയും പാട്ടുരീതിയും (ഉദാ: നമ്മാഴ്വാരുടെ തിരുവായ്മൊഴി) മലയാള പാട്ടുകവിതയെ നേരിട്ട് സ്വാധീനിച്ചു.

രാമചരിതം: ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൃതി (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്)

രാമചരിതം (അഥവാ രാമകഥ) മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള പാട്ടുകാവ്യമാണ്. ഇത് രചിച്ചത് ചീരാമൻ (അല്ലെങ്കിൽ ചീരാമാൻ) എന്ന

കവിയാണ്. പുതിയ പഠനങ്ങൾ പ്രകാരം, ഇത് 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (ഏകദേശം 1150-1175) രചിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രീവള്ളോൻ (?) എന്നും കവിയുടെ പേരിന് വ്യാഖ്യാനമുണ്ട്.

ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതകൾ:

- തമിഴ്-മലയാള സന്ധിഭാഷ – ഇത് തമിഴും മലയാളവും കൂടിക്കലർന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലെ ഭാഷയാണ്.
- എതുക-മോന പ്രാസങ്ങൾ – കൃതിയിലുടനീളം കാണാം.
- സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ദൗർലഭ്യം – മണിപ്രവാളത്തെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ കുറവ്.
- തമിഴ് സംഗീത-താളക്രമം – പാന, തറ എന്നീ രാഗങ്ങളും താളങ്ങളും.

ഉള്ളടക്ക സവിശേഷത: വാല്മീകി രാമായണത്തിന്റെ ലളിതമായ ആഖ്യാനം. യുദ്ധകാണ്ഡം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു.

ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷരം -> എതുക (അനുപ്രാസം) -> മോന (ആദ്യാക്ഷര പ്രാസം) -> യതി (താളനിയമം) -> ദ്രാവിഡ താളങ്ങൾ

വസ്തുതാ സമുച്ചയം

1. **പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ ലക്ഷണഗ്രന്ഥം**: ലീലാതിലകം (14-ാം നൂറ്റാണ്ട്).
2. രാമചരിതം – ആദ്യ പാട്ടുകൃതി, രചന: ചീരാമൻ (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്).
3. എതുക – രണ്ടാം അക്ഷര പ്രാസം; മോന – ആദ്യ അക്ഷര പ്രാസം.
4. ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം – ലീലാതിലകത്തിലെ പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം.
5. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യകാല പാട്ടുകൃതികൾ: കണ്ണശ്ശരാമായണം, തിരുവിളയാടൽ, കൃഷ്ണഗാഥ.
6. അഞ്ചുതിണകൾ – അകം, പുറം, കലി, വെൺപാട്ട്, കൈക്കിളൈ.
7. നാലുവിരുതുകൾ – ശ്രീശയനം, ഉത്ഥാനം, പാനം, വിളക്ക് (സംസ്കൃതകാവ്യ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ളവ).

പ്രസ്താവന-കാരണ ജോടികൾ

1. **A: പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിൽ എതുക പ്രാസമാണ് പ്രധാനം.**
   R: എതുക പദ്യപാദത്തിലെ ആദ്യാക്ഷരം ആവർത്തിക്കുന്ന അലങ്കാരമാണ്.
   → A ശരി, R തെറ്റ് (R എതുകയല്ല, മോനയെ വിവരിക്കുന്നു).
2. **A: രാമചരിതം മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൃതി ആണ്.**
   R: ഇത് ചീരാമൻ രചിച്ച 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൃതിയാണ്.
   → A ശരി, R ശരി, R A-യെ വിശദീകരിക്കുന്നു.
3. **A: ലീലാതിലകം പാട്ടിനെ ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.**
   R: ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം എന്നാൽ തമിഴ്-മലയാള വ്യഞ്ജന-സ്വര ഘടനയിൽ നിബന്ധിക്കുക എന്നാണ്.
   → A ശരി, R ശരി, R A-യുടെ ശരിയായ വിശദീകരണമാണ്.

□ □□□ □□ □□ □□□□□ □ □ □□ □□□ □

1. **പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ ലക്ഷണഗ്രന്ഥം**: ലീലാതിലകം.
2. രാമചരിതം – ആദ്യ പാട്ടുകൃതി (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്, ചീരാമൻ).
3. എതുക – രണ്ടാം അക്ഷര പ്രാസം; മോന – ആദ്യാക്ഷര പ്രാസം.
4. ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം – പാട്ടിന്റെ മുഖ്യ ലക്ഷണം.
5. അഞ്ചുതിണകൾ – അകം, പുറം, കലി, വെൺപാട്ട്, കൈക്കിളൈ.
6. നാലുവിരുതുകൾ – ശ്രീശയനം, ഉത്ഥാനം, പാനം, വിളക്ക്.
7. **ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള കൃതികൾ**: കണ്ണശ്ശരാമായണം, തിരുവിളയാടൽ, കൃഷ്ണഗാഥ.

8. തമിഴ് സംഗീത-താളക്രമം – പാട്ടിന്റെ അടിത്തറ.

ഒറ്റനോട്ടത്തിലെ പരിഷ്കരണം

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല കാവ്യധാര (12-15 നൂറ്റാണ്ടുകൾ). ലീലാതിലകം (14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ) പാട്ടിനെ ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം എന്നു നിർവചിച്ചു. പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ: എതുക (രണ്ടാം അക്ഷര പ്രാസം), മോന (ആദ്യാക്ഷര പ്രാസം), തമിഴ് താളാത്മകത. രാമചരിതം (ചീരാമൻ, 12-ാം നൂറ്റാണ്ട്) ആദ്യ കൃതി. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ കണ്ണശ്ശരാമായണം, കൃഷ്ണഗാഥ തുടങ്ങിയ കൃതികൾ.

ലീലാതിലകത്തിലെ പാട്ടുലക്ഷണം: 'ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം'

- ലീലാതിലകം (14-ാം നൂറ്റാണ്ട്, കേരളപാണിനി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ശങ്കരനാരായണൻ രചിച്ചത്) മലയാളഭാഷയുടെ ആദ്യ വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണ്. ഇതിൽ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണം 'ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം' എന്നു നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം: ദ്രാവിഡഭാഷകളിലെ (തമിഴ്-മലയാളം) സംയുക്താക്ഷരങ്ങളാൽ കെട്ടിയ (നിബദ്ധമായ) പദ്യരീതി.
- 'ദ്രാവിഡ' എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് ലീലാതിലകം പാട്ടുകളെ തമിഴ് പണ്ഡിത സമ്പ്രദായത്തോട് ചേർത്തുനിർത്തുന്നു. 'സംഘാതാക്ഷര' (സംഘാതം = കൂടിച്ചേരൽ) എന്നാൽ 'എതുക', 'മോന' തുടങ്ങിയ അക്ഷരപ്രാസങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'നിബദ്ധം' എന്നാൽ കർശനമായ ബന്ധനം (strict metrical binding). അതായത്, പാട്ടിന്റെ വൃത്തം താളബദ്ധമായ അക്ഷരവിന്യാസത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
- ലീലാതിലകത്തിന്റെ ഈ നിർവചനം മണിപ്രവാളത്തിൽ നിന്ന് പാട്ടിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. മണിപ്രവാളം സംസ്കൃത-മലയാള മിശ്രമാണ്; പാട്ട് ശുദ്ധദ്രാവിഡഭാഷയിലാണ്.

ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ: എതുകയും മോനയും

- എതുക (second-syllable rhyme): ഒരു വരിയിലെ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരവും അടുത്ത വരിയിലെ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരവും ഒരുപോലെ വരണം. ഉദാ: "കാടുകൾ കാടുകൾ ചൂഴും / തോടിനു തോടിനു നീരും" (രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം 'ടു' രണ്ടുവരിയിലും). ഇത് തമിഴ് സന്താനവൃത്തത്തിൽ നിന്നുള്ള കടമെടുപ്പാണ്.
- മോന (first-syllable rhyme): വരികളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കണം. ഉദാ: "പറന്നു പറന്നു പറന്നു / പകലും രാവും പറന്നു" (രണ്ടുവരിയും 'പ' എന്ന ആദ്യാക്ഷരത്തിലാണ് തുടങ്ങുന്നത്). എതുകയും മോനയും ചേർന്ന് പാട്ടിന് ഒരു 'താളകുഞ്ചികം' (rhythmic key) നൽകുന്നു.
- പിന്നീട് വന്ന നിരൂപകർ എതുകയേയും മോനയേയും മലയാളപാട്ടിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ട് പ്രാസബന്ധങ്ങളും ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൃതിയെ പാട്ടായി കണക്കാക്കുന്നില്ല.

രാമചരിതം: ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൃതി

- രാമചരിതം (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്, കണ്ടെത്തിയ കവി: ചീരാമൻ / കീരാമൻ എന്ന രണ്ടു കൈയെഴുത്തുപ്രതികളിൽ പേരുകൾ വ്യത്യസ്തം) മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പൂർണ്ണമായ പാട്ടുകൃതിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് രാമായണകഥയെ അവലംബിച്ച് എഴുതിയ കാവ്യമാണ്.
- **ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതകൾ**:
- **ശുദ്ധമലയാളം**: രാമചരിതത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം വളരെ കുറവ്. മിക്കവാറും ദ്രാവിഡമൂലപദങ്ങൾ.
- **താളവൃത്തങ്ങൾ**: ഇതിൽ കേക, ഉത്സാഹ, മഞ്ജരി തുടങ്ങിയ പാട്ടുവൃത്തങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ

വൃത്തത്തിനും അക്ഷരസംഖ്യ നിശ്ചിതമാണ്.

- **എതുക-മോന പൂർണ്ണം**: എല്ലാ വരികളിലും എതുകയും മോനയും കർശനമായി പാലിക്കപ്പെടുന്നു.
- **ഭാഷാശൈലി**: ലളിതവും സരളവും, ഗ്രാമ്യപ്രയോഗങ്ങളോടുകൂടിയതും. "ചൊല്ലു", "വല്ലി", "കള്ളൻ" തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ സുലഭം.
- **സാഹിത്യപ്രാധാന്യം**: രാമചരിതം പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യവിളംബരം (first manifesto) ആണ്. ഇത് ലീലാതിലകത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് 200 വർഷം മുൻപുതന്നെ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. കേരളത്തിലെ പാട്ടുകവികളുടെ പാരമ്പര്യത്തിന് രാമചരിതം തുടക്കം കുറിച്ചു.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിലെ തമിഴ് സ്വാധീനവും തദ്ദേശീയ താളക്രമങ്ങളും

- **തമിഴ് സ്വാധീനം**: പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വൃത്തങ്ങൾ (കേക, ഉത്സാഹ, ആഹരി മുതലായവ) തമിഴ് സന്താനവൃത്തങ്ങളിൽ (சந்த விருத்தம்) നിന്ന് കടമെടുത്തതാണ്. എതുക-മോന എന്ന പ്രാസരീതി തമിഴ് എതുകൈ-മോനൈ യുടെ മലയാളപതിപ്പ്. രാമചരിതത്തിലും പിൽക്കാല പാട്ടുകളിലും ഈ തമിഴ് ഘടകം പ്രകടമാണ്.
- **തദ്ദേശീയ താളക്രമങ്ങൾ**: എങ്കിലും, പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം തമിഴിന്റെ നേർപകർപ്പല്ല. കേരളത്തിന്റെ നാടൻപാട്ട് പാരമ്പര്യവും (folk song tradition) ഇതിനെ സ്വാധീനിച്ചു. ഉദാഹരണത്തിന്, തുമ്പി (നാടൻ പ്രേമഗാനം) പോലുള്ള രൂപങ്ങൾ പാട്ടുകവികൾ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. കോലടി, പടയണിപ്പാട്ട്, വട്ടക്കളിപ്പാട്ട് എന്നീ നാടൻ താളങ്ങൾ പാട്ടുകാവ്യങ്ങളിൽ ഇഴചേർന്നു.
- തമിഴ് vs. തദ്ദേശീയം: ഒരു പ്രധാന സംവാദമുണ്ട് – ആദ്യകാല പാട്ടുകൾ (രാമചരിതം, കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകൾ) തമിഴിന്റെ കീഴിൽപ്പെട്ടതാണോ അതോ സ്വതന്ത്രമായ മലയാളഭാവമാണോ? കെ. ഗോദവർമ്മ (K. Godavarma) പറയുന്നു: "പാട്ടുകൾ ശുദ്ധമലയാളത്തിന്റെ ആദിമരൂപം മാത്രമാണ്, തമിഴിൽ നിന്ന് അനുകരണമല്ല." ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ (Ulloor S. Parameswara Iyer) രാമചരിതത്തെ "മലയാളഭാഷയുടെ ആദ്യ കാവ്യാദർശം" എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ

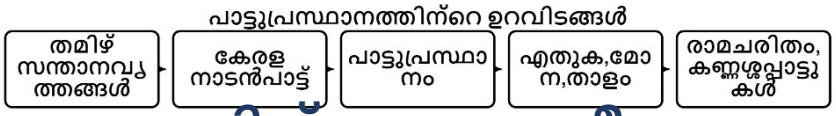

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം ആദ്യകാല പാട്ടുസാഹിത്യത്തിൽ

- ആദ്യകാല പാട്ടുകാവ്യങ്ങളിൽ ഭക്തി (devotion) പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയമായിരുന്നു. രാമചരിതം രാമഭക്തിയുടെ ആലാപനമാണ്. കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകൾ (കണ്ണശ്ശൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന കവി, 14-ാം നൂറ്റാണ്ട്) വിഷ്ണുഭക്തിയും ശിവഭക്തിയും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ജ്ഞാനപ്പാന (പൂന്താനം, 16-ാം നൂറ്റാണ്ട്) ഭക്തിയുടെ ഉന്നതശൃംഗം.
- ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം (Bhakti movement) കേരളത്തിലും തമിഴ്നാട്ടിലും വ്യാപകമായി പടർന്നപ്പോൾ, പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം ഭാഗവതപുരാണകഥകളും യതിയും ഭക്തിഗാനങ്ങളും സാഹിത്യത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഇത് പാട്ടുകാവ്യങ്ങൾക്ക് പ്രണയം + ആത്മീയത (erotic-spiritual) എന്ന ഇരട്ടസ്വഭാവം നൽകി.
- **കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകളിൽ (ഉദാ**: രാമായണകഥാപ്പാട്ട്, ഭാരതം), കവി തമിഴ് ആഴ്വാർമാർ (Alvars) ന്റെ ഭക്തി-കാവ്യശൈലി അവലംബിക്കുന്നു. എതുക-മോന എന്നത് ഭക്തിയുടെ താളപ്രേരണ (rhythmic impetus) ആയി പ്രവർത്തിക്കുന്നു – ഉപാസകൻ ശ്രദ്ധയോടെ ആവർത്തിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രംപോലെ.
- **പിൽക്കാല സ്വാധീനം**: ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പൊതുജനാധിപത്യ സ്വഭാവം (democratic nature) ശക്തിപ്പെടുത്തി. എളിയവർക്കും അറിയാവുന്ന ഭാഷയും (ലളിത മലയാളം) ഈണവും – ഇത് ജനകീയഭക്തിയുടെ

വാഹനമായി.

ഭക്തികാവ്യം	കാലഘട്ടം	ഭക്തിസമ്പ്രദായം	താളരീതി
രാമചരിതം	12-ാം നൂ.	വൈഷ്ണവഭക്തി (രാമ)	കേക, ഉത്സാഹ
കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകൾ	14-ാം നൂ.	വൈഷ്ണവ + ശൈവഭക്തി	വിവിധ പാട്ടുവൃത്തങ്ങൾ
ജ്ഞാനപ്പാന	16-ാം നൂ.	നിർഗുണഭക്തി (കൃഷ്ണ)	സപ്പേറ്റി, ദണ്ഡകം

നിരൂപക സ്കൂളുകളും വിമർശനവും

- **കേരളപാനിനീയവാദികൾ (Keralapaniniyas)**: ലീലാതിലകത്തെ ആധാരമാക്കി പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ മലയാളഭാഷയുടെ സ്വർണ്ണമാനദണ്ഡം (gold standard) ആയി വാഴ്ത്തുന്നു. ഇവർ പറയുന്നു: "പാട്ടുകളില്ലാതെ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് ആത്മാവില്ല."
- മണിപ്രവാളപക്ഷം (Manipravala school): പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ തമിഴിന്റെ കോളനിവത്കരണം (Tamil colonization) എന്നു വിമർശിക്കുന്നു. എടുത്തുപറയത്തക്കത്: അടുക്കളക്കവിത (kitchen poetry) എന്ന പേരിൽ പരിഹസിക്കപ്പെട്ടു (കാരണം, പാട്ടുകളിൽ നിത്യജീവിതവും ഗാർഹികവിവരണങ്ങളും അധികമായിരുന്നു). പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ (P.K. Balakrishnan) പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ "കലയില്ലാത്ത വാക്കുകളുടെ ആവർത്തനം" എന്നു നിരൂപിച്ചു.
- **ആധുനിക പുനർവായന**: 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പണ്ഡിതർ (എം. ലീലാവതി, കെ.പി. അപ്പൻ) പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ ദ്രാവിഡ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം (Dravidian aesthetics) എന്ന പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്തുന്നു. എതുക-മോന ആവർത്തനം വെറും അലങ്കാരമല്ല; അത് വാമൊഴി-വചനപ്പാരമ്പര്യത്തിന്റെ (oral-literate continuum) അടയാളമാണ്. രാമചരിതത്തിലെ താളം ഒരു ആചാരാനുഷ്ഠാന ഗീതത്തിന്റെ (ritual hymn) ഓർമ്മപ്പെടുത്തലായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു.
- **പ്രധാന സംവാദങ്ങൾ**:

1. രാമചരിതത്തിലെ കർത്താവ് ഒന്നോ പലരോ?

- ചീരാമൻ (ചില പ്രതികളിൽ "ചീരാമൻ") എന്ന ഒറ്റ കവി; മറ്റു പ്രതികളിൽ രണ്ടു കവികൾ (കീരാമനും കണ്ണശ്ശനും) – ഈ അനിശ്ചിതത്വം പേപ്പറിൽ ചോദ്യരൂപത്തിൽ വരും.

2. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം തമിഴിന്റെ അനുകരണമോ സ്വതന്ത്രമോ?

നിരൂപകസ്കൂൾ	പാട്ടിന്റെ വിലയിരുത്തൽ	പ്രധാന വാദം
കേരളപാനിനീയവാദികൾ	മഹത്ത്വപൂർണ്ണം	മലയാളഭാഷയുടെ പ്രാഥമിക രൂപം
മണിപ്രവാളപക്ഷം	കവിതാമൂല്യം കുറവ്	തമിഴിന്റെ കീഴടക്കലാണ്
ആധുനിക പുനർവായന	വ്യത്യസ്ത സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം	വാമൊഴി-വചന സന്ധിയുടെ ഭാഗം

പ്രധാന ആശയങ്ങൾ

പ്രധാന ആശയങ്ങൾ:

- **ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ**: 'ലീലാതിലകത്തിലെ പാട്ടുലക്ഷണം', 'രാമചരിതത്തിന്റെ കാലഘട്ടം', 'എതുക-മോന നിർവചനം', 'കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകളുടെ ഭക്തിസ്വഭാവം'.
- **തെറ്റിദ്ധാരണ ഒഴിവാക്കുക**: 'ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം' എന്നതിലെ 'ദ്രാവിഡ' എന്നത് 'തമിഴ്' ആയി വ്യാഖ്യാനിക്കരുത് – ദ്രാവിഡ കുടുംബത്തിൽ മലയാളവും ഉൾപ്പെടുന്നു.
- **Match-the-following format**: വൃത്തങ്ങളും അവയുടെ സ്വഭാവവും (കേക, ഉത്സാഹ, മഞ്ജരി) – ഓരോന്നിനും അക്ഷരസംഖ്യയും എതുക-മോന ബന്ധവും.

പ്രധാന ആശയങ്ങൾ:

- "പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം വിശകലനം ചെയ്യുക" – രാമചരിതം, കണ്ണശ്ശപ്പാട്ടുകൾ, ജ്ഞാനപ്പാന എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ.

- "ലീലാതിലകത്തിലെ 'ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം' എന്ന ലക്ഷണം പാട്ടുകൃതികളിൽ എങ്ങനെ പ്രാവർത്തികമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു?" – രാമചരിതത്തിലെ എതുക-മോന ഉദാഹരണങ്ങളോടെ.

Probable Next Angle:
ഈ കുറിപ്പുകൾ പൂർണമായും പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ, പ്രധാനകൃതികൾ, ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ, നിരൂപകസമീപനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ലീലാതിലകത്തിലെ പാട്ടുലക്ഷണം: 'ദ്രാവിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം'

ലീലാതിലകം (14-ാം നൂറ്റാണ്ട്) മലയാളത്തിലെ ആദ്യ വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇതിൽ പാട്ടിനുള്ള നിർവചനം: "പാട്ടെന്നതു ദ്രാവിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധം". വിശദീകരണം: ദ്രാവിഡഭാഷയുടെ സ്വരൂപത്തിന് അനുസൃതമായി സംഘാതാക്ഷരങ്ങൾ (conjunct consonants) ഒഴിവാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാവ്യരൂപമാണ് പാട്ട്. അതായത്, സംസ്കൃത സന്ധികളും ക്ലിഷ്ടസമാസങ്ങളും ഇല്ലാത്ത, ദ്രാവിഡ ധ്വനിവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ചേർന്ന എഴുത്തുരീതി. ലീലാതിലകത്തിൽ പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം വ്യക്തമാക്കുന്ന പ്രസിദ്ധമായ ശ്ലോകം: "പാട്ടെന്നതു ദ്രാവിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധം / ഗദ്യം പാട്ടു മണിപ്രവാളം മിശ്രമിത്രിവിധം".
'ദ്രാവിഡസംഘാതാക്ഷരം' എന്ന പ്രയോഗത്തിന് വ്യാഖ്യാനവിതർക്കങ്ങളുണ്ട്. കുഞ്ഞൻപിള്ള ഇതിനെ 'ദ്രാവിഡഭാഷാസ്വരൂപത്തോട് ചേർന്ന അക്ഷരവിന്യാസം' എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അതേസമയം, ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള ഇത് 'ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ മാത്രം കാണുന്ന ഒരുതരം ദ്വിത്വാക്ഷരങ്ങൾ' (gemination) ആണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ലീലാതിലകത്തിന്റെ ഈ നിർവചനം, മലയാളകാവ്യത്തെ തമിഴ്-സംസ്കൃത വ്യാകരണ മാതൃകകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാക്കി നിർത്തുന്ന ഒരു നിർണായക നിലപാടാണ്.
വിമർശനം: ലീലാതിലകം പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന് നൽകുന്ന ഈ 'ശുദ്ധദ്രാവിഡ' രൂപം യാഥാർഥ്യത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നോ എന്നത് ചോദ്യമാണ്. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, ആദ്യകാല പാട്ടുകൃതികളായ രാമചരിതത്തിൽപ്പോലും സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ട്. അതിനാൽ, ലീലാതിലകത്തിന്റെ നിർവചനം ഒരു ആദർശാടിസ്ഥാനം (idealized norm) മാത്രമായിരിക്കാനാണ് സാധ്യത.

ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ: എതുകയും മോനയും

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഷാപരമായ രണ്ട് ലക്ഷണങ്ങൾ എതുക (രണ്ടാം അക്ഷരപ്രാസം) ഉം മോന (ആദ്യാക്ഷരപ്രാസം) ഉം ആണ്. ഇവ ദ്രാവിഡ കാവ്യശാസ്ത്രത്തിൽ (തൊൽകാപ്പിയം, യാപ്പരുങ്കലക്കാരിഗൈ) നിന്നും മലയാളത്തിൽ എത്തിയതാണ്.

- **എതുക**: ഒരു പദ്യത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിന് എല്ലാ പാദങ്ങളിലും ഒരേ ധ്വനിയായിരിക്കണം. ഉദാ: "രാമചരിതം" ൽ ഒന്നാം പാദത്തിലെ "രാ"-യുടെ രണ്ടാമക്ഷരം "മാ", രണ്ടാം പാദത്തിലെ രണ്ടാമക്ഷരവും "മാ" ആയിരിക്കണം. എതുകയുടെ കർശനമായ നിയമം പാട്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ലീലാതിലകത്തിൽ എതുകയില്ലാത്ത രചനകളെ പാട്ടായി കണക്കാക്കില്ല എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
- **മോന**: ആദ്യാക്ഷരപ്രാസം. എല്ലാ പാദങ്ങളുടെയും ഒന്നാമത്തെ അക്ഷരം